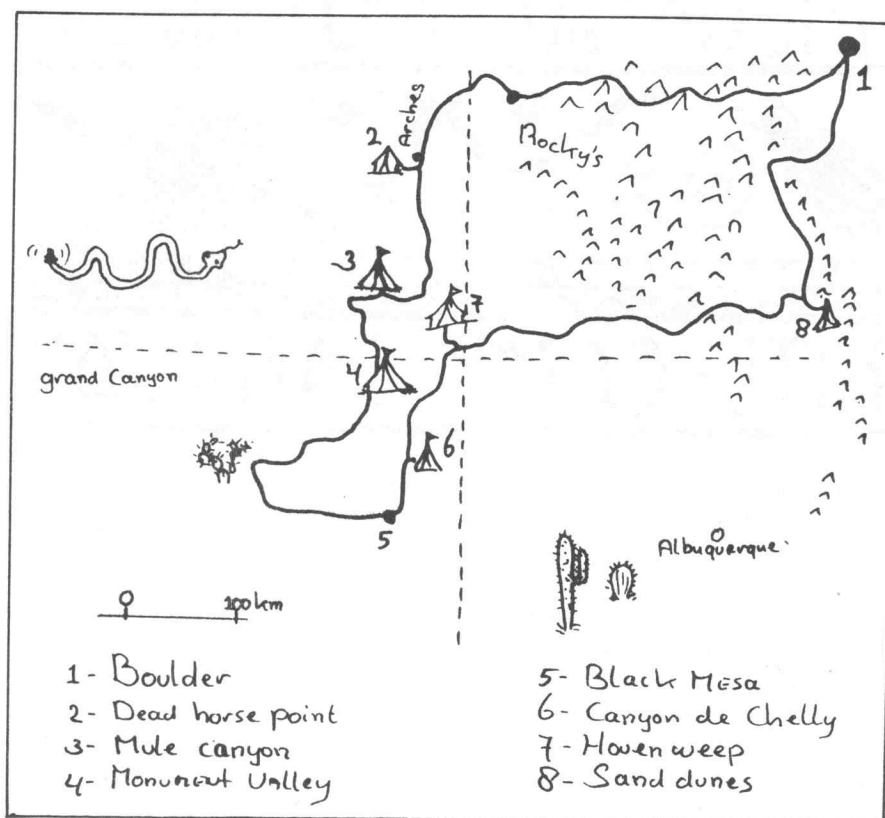

zandvlakte liet hij de vlieger alle kanten op dartelen zonder een stap te verzetten. Maar eerder in de reis had ik hem met diezelfde vlieger onder heel andere omstandigheden zien vliegeren. Bijvoorbeeld op de derde mesa in Arizona, een hoge klif van hier en daar amper 2,5 meter breed waarop zich het oudste nog door Hopi-indianen bewoonde dorp bevindt. George had van te voren toestemming gevraagd om op deze onmogelijke maar unieke lokatie te mogen vliegeren. Bij de meeste Kite Camp Caravaners bleef er plotseling weinig animo over na het zien van de vliegerplek. Martin Lester was de eerste die een vlieger in de harde en turbulente wind had, binnen de kortste keren was echter de lijn van de paar benen gebroken. Dat leek een verloren zaak vanaf onze hoogte, maar een Hopi-jongetje dook er onmiddellijk achteraan en als een berggeit van rotsblok tot rotsblok naar beneden springend wist hij Martins lievelingsbenen te bemachtigen. Het was Joe echter weer die als enige z'n vlieger ook hier onder controle had; de Grandmaster bleek ook omlaag te kunnen vliegen!

Of een ander voorbeeld: de eerste dagen van de trip brachten we door in de echte *red rock country*, een gebied in het zuiden van Utah, waar wind en water prachtige haaievinachtige rotsvormen, smalle canyons en fragiele boogpartijen hebben gebeeldhouwd. In deze omgeving, waar de brandende zon lukraak opstijgende en dalende luchtkolommen veroorzaakt, is traditioneel vliegeren ondoenlijk. Joe speelt hier echter mee. Ik zie daar de vliegerlijn de bochten in de canyon volgen terwijl het kleine vliegertje de grillige windpatronen om de rode rots-wanden volgt. Hij gebruikt hier de vliegerlijn als een verlengstuk van z'n armen en 'betast' met de vlieger de omgeving.

Maar nu sta ik boven op de zandduinen, de windstille van s'ochtends

heeft heel geleidelijk plaats gemaakt voor wat nog het meeste lijkt op een strakke zeewind, terwijl we toch zeker tweeduizend km van de meest nabije kust verwijderd zijn. Mijn droom is deze ochtend werkelijkheid geworden, er kan gebuggied worden in welke richting je maar wenst; vóór de wind steil de heuvels op, of recht tegen de wind in van de duinen af racen. Zover je kijkt, kun je zonder opstakels rijden op zand, dat dankzij de regen van afgelopen nacht een ideaal krokant toplaagje heeft gekregen waar de brede banden uitstekend grip op hebben zonder erin weg te zakken. Mijn armen voelen als lood, want om naar boven te rijden was het volle vliegervermogen nodig, maar ik moet nu terug. De koers is halve wind en ik rijd aan de zijkant van een duin met de buggy onder een hoek van 45 graden. Eigenlijk is de wind nu al veel te hard voor de 6,4 m Peel en ik kan hem vrijwel alleen nog maar boven m'n hoofd houden. Wat ik ook pro-

beer, de snelheid blijft maar toenemen en de volgende duinrichel naderd snel, vanuit de buggystoel is niet te zien hoe het terrein daarna verder verloopt, loodrecht omlaag? Maar dan hoeft ik me daar plotseling geen zorgen meer over te maken, de buggy en ik zijn één tuimelende warboel geworden die pas aan de voet van de zandberg tot rust komt. Tijdens de Kite Camp Caravan heb ik echter veel geluk en ook dit loopt goed af, de buggy en m'n botten zijn nog heel en de Peel is niet ver weg geland. Ik realiseer me nu dat het onverstandig was om zo ver weg te rijden zonder water mee te nemen.

De vorige dag was de voorbereiding beter. Ons kamp was in Hovenweep National Monument, een afgelegen en weinig bezocht stukje woestijn waar her en der kleine ruïnes te vinden zijn uit de tijd van de Anazasi - voorouders van de Hopi - zo'n 600 tot 1000 jaar geleden. Het was een ingelaste rustdag die ieder voor